

ἡ ζῶσα πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴ μου, καὶ σὺ τὸ συνενοῦν ἡμᾶς πτηνὸν τοῦ παραδείσου. »

Ποῦ δὲ ἔληξεν ἡ παγκόσμιος ὁδοιπορία καὶ τί ἐγένοντο ἡ Χαριτίνη καὶ ἡ Αἰκατερίνη, ὁ συγγραφεὺς δὲν λέγει· εἰκάζεται ὅμως ἐκ τῆς σιωπῆς ὅτι ἡ Χαριτίνη τοῦλάχιστον ζῇ μέχρι τῆς ὥρας ταύτης· ἀλλὰ δὲν εἰκάζεται καὶ ἂν ζῇ πάντοτε βίον ἀσκητικὸν ἢ ἂν ἐπαλινόστησεν εἰς τὰ ἐγκόσμια.

Ὁ δὲ Πολύκινος, ὅλως δύσελπις διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Χαριτίνης καὶ ἀγνοῶν ποῦ ὑπῆγεν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Φοινίκην καὶ Συρίαν, καὶ ἐκεῖ πολεμῶν πρὸς τοὺς Ἀραβίας « νὰ καταστρέψῃ τὸν ταλαίπωρον βίον. » Ἀλλὰ κατέστρεψεν αὐτὸν, ἡ ἀνεχώρησεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἔρημον, ἡ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κόσμον; Καὶ τοῦτο σιωπᾷ ὁ συγγραφεὺς.

Ἐνταῦθα λήγει τὸ πόνημα, οὗ τινος τὸν μῦθον περιεγράψαμεν ἐν συντόμῳ· παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ παρενείρονται ἐκτεταμέναι εἰδήσεις ἱστορικαί, θρησκευτικαί, γεωγραφικαὶ καὶ ἄλλαι, καθὼς καὶ ὁλόκληροι περικοπαὶ ἐκ τῆς θείας Γραφῆς. Ἡ ἡγουμένη Αἰκατερίνη Σούτση, « γυνὴ λογία, ἥτις, νεωτέρα οὖσα, ἐξελλήνισε τοὺς τοῦ Γάλλου Μαρβλῆ διαλόγους τοῦ Φωκίωνος, καὶ πολλὰ ἄλλα πονημάτια ἠθικὰ κατέλιπεν ἀδημοσίευτα, » ἐχρησίμωσεν ἀντὶ διδασκάλου τῇ Χαριτίνῃ. Τὴν Αἰκατερίνην « ἐλθοῦσαν καὶ εἰς Ἀθήνας ἐτίμησαν ὡς σοφὴν Ἰπατίαν οἱ Βάμβαι καὶ Φαρμακίδαι καὶ Μανουσαὶ καὶ Γεννάδιοι. »

Τοῦ Κ. Παρμενίδου τὸ βιβλίον περιέχει ἕξ φιλοπνήματα· τὸν *Σαρδανάπαλον*, τραγωδίαν τοῦ Βύρωνος μεταπεφρασμένην εἰς ἰάμβους· τὸν *Πατροκλέον*, ἐκ τῶν τοῦ Victor Hugo· τὸ *Ἐνύπριον*, ἐκ τῶν τοῦ Βύρωνος· τὸν *Υἱὸν τῆς δοῦλης*, ἔμμετρον διήγημα πρωτότυπον, τὸ *Ὁραμα τοῦ βασιλοπαίδος Αἰφρέδου* καὶ τὴν *Εὐγενίαν*, διήγημα πεζόν, ὡς αὐτῶς πρωτότυπον.

Ὁ *Σαρδανάπαλος* εἶναι γνωστὸν τοῦ Βύρωνος ποίημα, συντεθὲν περὶ τὰς ἀρχάς τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως καὶ πατοῦν τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας τραγωδίας· ὑπόθεσιν δὲ ἔχει τὴν κατὰ τοῦ διαβοήτου τούτου ἄσώτου συνωμοσίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀσσυρίων. Ἐγκρίνομεν τὸν Κ. Παρμενίδην προτιμήσαντα νὰ μεταφράσῃ ἢ νὰ συντάξῃ τραγωδίαν, καθόσον ἔχομεν πάντοτε τὴν αὐτὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ ἐτῶν ἐξεφράσαμεν περὶ τῶν πρωτοτύπων καὶ τῶν μεταπεφρασμένων πονημάτων. « Τὸ μεταφράζειν, ἐλέγομεν, ἐννοοῦμεν δὲ τὸ καλῶς καὶ μετ' ἐπιγνώσεως μεταφράζειν, πολὺ προτιμότερον παρ' ἡμῖν σήμερον τοῦ πρωτοτύπως καὶ ἀτόπως συγγράφειν. Ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς λεγομένης *Αναγεννήσεως*, ἡ βάρβαρος

Δύσις, ἵνα φωτισθῇ, μετέφερεν ἀκορέστως εἰς τὰ ἰδιώματα αὐτῆς τὰ συγγράμματα τῶν ἡμετέρων προγόνων, οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον, ἵνα φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ σημεῖον πρὸς ὃ σπεύδομεν, πρέπει νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὸ ἡμέτερον ἰδίωμα τὰ συγγράμματα ἐκείνης » (1). Ὁ Κ. Παρμενίδης πρὸ πολλῶν ἐτῶν διατρίβων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐκ νηπιότητος καλλιεργῶν τὴν ποίησιν, καὶ τὴν ἀγγλικὴν ἐπίσταται καὶ περὶ τὸ στιχοιργεῖν ἔχει ἐμπειρίαν· φρονοῦμεν ἄρα ὅτι ὁ ἄσωτος *Σαρδανάπαλος* ἔτυχε νηφαλίου μεταφραστοῦ.

Ὁ *Υἱὸς τῆς δοῦλης* εἶναι, ἂν δὲν λανθάνομεθα, τὸ αὐτὸ ποίημα τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ὁ Υἱὸς τῆς Βορδόνης*» εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν τοῦ 1860 ἔτους. Καὶ δὲν ἐστέφθη μὲν, οἱ ἀγωνοδίκαι ὅμως εἶπον ὅτι «ἔχει στίχους γλαφυροὺς καὶ ῥέοντας, καὶ ἐν τεμάχιον εἰς λαμβανικοὺς τριμέτρους, ἀκριβῶς τὰ μέτρα ἔχοντας» (2).

Ἡ ὑπόθεσις καὶ τούτου καθὼς καὶ τῆς *Εὐγενίας* βάσιν ἔχει ἥθη καὶ ἔθιμα ἑλληνικά· διὸ καὶ ἀξιοσπούδαστα φαίνονται ἀμφότερα ταῦτα τὰ ποιήματα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Παρμενίδης, ὑποκλέπτων φιλοτίμως, ἀποροῦμεν πῶς, χρόνον ἀπὸ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἐργασιῶν καὶ φροντίδων, κατορθοῖ νὰ ὠφελῇ καὶ διὰ συγγραφῶν, προτιμότερον καθ' ἡμᾶς θὰ ἦτο ἂν ἐξῆγεν ὑποθέσεις ἐκ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, αἵτινες διὰ τὸ πολυποίκιλον καὶ τὸ πολλάκις ἐξάλλον καὶ δραματικὸν τῶν γεγονότων, πολὺ ἔχουσι τὸ θελήτηρον.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

(Συν. Ἴδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, — 358.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ε'.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Ἐν ᾧ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἑπαυλιν ἡ Σιβύλλα ἐταράσσετο ὑπὸ μέθης· ὡμολόγει καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἡ συνθήκη δι' ἧς ἐπερατώθη ἡ μετὰ τοῦ Ῥαοῦλ συνέντευξις ἦτο ἐκ τῶν ἀμφιβόλων ἐκείνων καὶ ὑπόπτων συμβιβασμῶν τοὺς ὁποίους τὸ πάθος ὑποβάλλει· ὑπέπεσε λοιπὸν ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τὴν ὁποίαν ἐφοδεῖτο. Ἀλλ' ὅμως κατ' οὐδὲν ἐ-

(1) Ἴδε Πανδ. τόμ. Θ'. σελ. 198.

(2) Πανδ. τόμ. ΙΑ'. σελ. 27.

μέμφετο ἐαυτήν. Ἐσκέπτετο, καὶ πολλοῦ ἀπέχουεν τοῦ νὰ κατακρίνωμεν αὐτήν, ὅτι ἡ ὑπέρμετρος φρόνησις καὶ εὐστάθεια ἐγγίζει εἰς τὴν σκληρότητα τῆς φιλαυτίας, καὶ ὅτι ὁρμή τις τῆς ψυχῆς, ἀσθένειά τις τῆς καρδίας δίδουσιν εὐγενεστέρως συμβουλὰς κατὰ τινὰς τοῦ βίου ὥρας, ἢ οἱ κινῶνες τοῦ ὀρθοτάτου λόγου. Κατελάμβανες ἄνευ ἀπατηλῶν ἐλπίδων πάσας τὰς ἀκάνθας, πάντας τοὺς σκοπέλους, πάσας τὰς στενοχωρίας τῆς δοκιμασίας ἦν ἀνέλαβεν· ἀλλὰ κατεφρόνει αὐτὰ εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ κρυφίας χαρᾶς· ἡ ἀγάπη αὐτῆς ἐξηγέρθη ὁλόκληρος, καὶ μάλιστα ἐξήρθη ἅμα ἐγγίσασα εἰς τὸ πάθος τοῦ Ῥαούλ· ἔμαθεν ἐνταυτῷ νὰ ἀποδίδῃ αὐτῷ πλείονα δικαιοσύνην, νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὸν περισσότερον, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἐφαίνετο αὐτῇ ὅτι, ἀντὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρῶν ἀρχῶν εἰς ἃς ὑπεῖκε μέχρι ἐκείνου, παρίστατο ἐνώπιον αὐτῆς καθήκον τι ὑψηλότερον ἅμα καὶ γλυκύτερον, τὸ νὰ καθοσιωθῇ εἰς τὴν ἠθικὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἐκείνης ἣν ἐλάτρευε, καὶ νὰ διακυβεύσῃ εἰς τὴν γενναϊόφρονα ταύτην ἀπόπειραν τὴν ἰδίαν ἡσυχίαν, καὶ αὐτὴν τὴν φήμην, καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ζῶην αὐτῆς.

Ἡ ἄκρως λογικὴ συνέπεισ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἦτο βεβίως ἡ ἄνευ ὄρων ἀποδοχὴ τῶν πόθων καὶ τῆς χειρὸς τοῦ κόμητος· ἀλλ' ἂν ἡ Σιδύλλα εἶχε τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀπέκρουσεν αὐτήν, εἴτε διότι δὲν κατάρθωσε νὰ νικήσῃ ἐντελῶς τὴν ὑπερήφανον ἐπιμονὴν τῆς ἰδίας φύσεως καὶ τὰς λελογισμένας ἀρχὰς τοῦ ἰδίου νοός, εἴτε διότι ἡσθάνετο ἀόριστον φόβον μήπως ἡ καρδία τοῦ Ῥαούλ δὲν τρέπηται πλέον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου πρὸς τὸ θαῦμα τὸ ὅποιον ἐπεκαλεῖτο, ἂν αὐτὴ ἐπαυεν οὐσα ἢ ἀνταμοιβῇ αὐτοῦ.

Μετὰ δέ τινες στιγμᾶς, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἤκουσαν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος τῆς Σιδύλλης τὴν διήγησιν τῆς ἰδίας ἐκδρομῆς, ἥτις, ὡς αὐτὴ εἶπε γελῶσα, δὲν ἐκάλυψεν αὐτὴν δόξης. Κατέπαυσε δὲ τὸν λόγον ὑποβάλλουσα εἰς τὴν ἔγκρισιν αὐτῶν τὴν συνθήκην, ἣν ἐνόμιζε πρέπον νὰ συνομολογήσῃ πρὸς τὸν Ῥαούλ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας ὑπὸ τὸν ῥητὸν περιοριστικὸν ὅρον ὅτι ἤθελεν ἐγκαταλίπει πᾶσαν ἀπαίτησιν γάμου. Ὁ περιοριστικὸς οὗτος ὅρος δὲν ἠπάτησε τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν περισσότερον τῆς Σιδύλλης αὐτῆς. Οὐδεμίαν μάλιστα ἀφῆκεν αὐτοῖς ἀμφιβολίαν ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ ἐγγόνη αὐτῶν εἶχε σχεδιάσει ὀριστικῶς κατὰ νοῦν τὴν μετὰ τοῦ κόμητος ἐνωσιν αὐτῆς, ὅτι ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας ὃν ἐπέβαλλεν αὐτῷ ἦτο ἀπλῶς, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ γέροντος μαρκησίου, τρόπος περισώσεως τῆς τιμῆς τῶν ὀπλῶν. Ἡ συνομιλία αὐτῶν ἄλλως τε μετὰ τῆς μίς Ὀνέιλ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Ῥενώ εἶχε διαθέσει αὐτοὺς ἐπὶ πλέον εὐνοϊκῶς πρὸς τὸν κόμητα, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ὁ ἐφημέριος ἰδίως ἐμαρ-

τύρησε τρυφεράν κλίσιν, λέγων ὅτι ἦτο ναὶ μὲν ψυχὴ πολὺ τεταραγμένη, ἀλλ' οὐχὶ διεστραμμένη, παρέχουσα ἔτι λαβὴν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅτι θὰ ἦτο κρίμα ν' ἀπελπισθῇ τις δι' αὐτήν. Ἀλλ' ὅμως ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἔκριναν ὅτι ἡ Σιδύλλα προηρεῖτο μεθ' ὑπερβαλλούσης ζέσεως τὴν ὁδὸν εἰς ἣν αὐτοὶ ἠθέλησαν νὰ εἰσγάγῳσιν αὐτήν. Ὁ δὲ μαρκήσιος ἐπέπληξεν αὐτὴν ἡρέμα διὰ τὴν πρᾶξίν της· δὲν ἠρνήθη νὰ ἐπικυρώσῃ τοὺς προκαταρκτικοὺς ὅρους τοὺς ὁποῖους ἡ Σιδύλλα μετὰ τοῦ Ῥαούλ συνυπέγραψε καὶ νὰ μετ'χειρισθῇ αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον διακεκριμένον, ὡς ἐξοχὸν καλλιτέχνην τυχαίως εὐρισκόμενον εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι τις εὐτυχὴς νὰ τηρῇ σχέσεις τινὰς ἐνίοτε.

— Ἀλλὰ ἐννοεῖς, κόρη μου, προσέθηκεν ὁ γέρον μετὰ μαιδιάματος ὀλίγον εἰρωνικοῦ, ποῖα περίσκεψις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τοιαύτας σχέσεις, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς μένει μέχρι τέλους τόσον μυστηριώδης!

Ὁ μαρκήσιος θέλων προφανῶς νὰ δείξῃ αὐτὸς τὸν τρόπον τῆς ἐπιθυμητῆς ταύτης περισκέψεως, συνώδευσε τὴν ἐπισῦσαν δευτέραν τὴν ἐγγόνην αὐτοῦ καὶ τὴν μίς Ὀνέιλ εἰς τινὰ κατὰ τὸ χωρίον ἐκδρομὴν, καθ' ἣν καὶ οἱ τρεῖς ἤλθον αἴφνης καὶ κατέλαβον τὸν Ῥαούλ ἐπὶ τοῦ ἱκνιώματος. Ὁ Ῥαούλ εἶχε διέλθει τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, κύπτων ἀπὸ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ καὶ ἀκροώμενος ὅλως συγκεκινημένος μακρόθεν τοὺς ἤχους τοῦ ὀργάνου, τοὺς ὁποῖους ἡ αὐρὰ ἔφερε πρὸς αὐτὸν ἀναμειγμένους πρὸς τοὺς ὑποκώφους μορμυρισμοὺς τοῦ Ὀκεανοῦ. Ἡ ἐμφάνις τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς Σιδύλλης ἐφάνη αὐτῷ τόσον αἰσιος οἰωνός, ὥστε ἡ ὥραία αὐτοῦ μορφή περιεχύθη ὑπὸ ἀκτινοβολίου χαρᾶς. Ὁ δὲ μαρκήσιος, ἀφ' οὗ ἐδωψίλευσεν ἐπαίνους, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα ὅτι ἂν ποτε ἤθελε ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἡ τύχη τοῦ περιπάτου διεύθυνεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἐπαυλιν τῶν Φερίων, ἡ μαρκησία θὰ γινωμόναι πρὸς αὐτόν.

Ἦες τις ἐννοεῖ ὅτι ἡ τύχη αὕτη δὲν ἤργησε πολὺ. Ὁ Ῥαούλ ὅμως μετὰ μεγάλης φειδωλίας μετεχειρίσθη τὴν ἀβροφροσύνην τοῦ γέροντος μαρκησίου, οὐ τινος εἶχεν αἰσθανθῇ τὸ περισκεμμένον μέτρον. Εὕρισκεν ἄλλως τε τοσοῦτ' ἀπαράδοξον θέλημα εἰς τὸ εἶδος τῆς ῥομαντικῆς μαθηταίας εἰς ὃ ἦτο ὑποβεβλημένος, ὥστε ἐφαίνετο φοβούμενος νὰ συντέμῃ αὐτό. Μόλις ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἥτις πιθανὸν ὀπτασίαν μόνον νὰ ἦτο. Ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦτο θαυμασία. Ἐν ᾧ ὁ ἥλιος κατέκαie διὰ τοῦ ἰδίου πυρὸς τὴν ξηρὰν κορυφὴν τῶν βράχων καὶ κατηύφραινεν ἐν τῷ ξηρῷ χόρτῳ τὰς μικρὰς γλαυκὰς ἀκρίδας τὰς ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἐκείνων ὑπαρχούσας, αὐτὸς ἐκλείετο ἐν τῇ σκιᾷ καὶ τῇ αἰθρίᾳ τῆς

ἐκκλησίας, καὶ ἐγεύετο ἐκεῖ μεταξὺ τέχνης καὶ βε-
βαιωμάτων τὰς γλυκυτέρας αἰς ἐγνώρισέ ποτε ὥρας. Ὁ
δὲ ἐφημέριος ἀπταιστώως ἤρχετο καθ' ἡμέραν καὶ ἐ-
θαύμαζε τὸ ἔργον τοῦ Ραοῦλ. Ἐφερε δὲ αὐτῷ ἀπώρας
ἐκ τοῦ ἰδίου κήπου, τὰς ὁποίας ὁ κόμης κατεβρό-
χθιζεν ὡς μαθητῆς, πρὸς μεγίστην τοῦ γέροντος
εὐχαρίστησιν. Ὅτε δὲ ἐτύγγανε ν' ἀναπαυθῇ μικρὸν
ὁ Ραοῦλ, καπνίζων εἰς τὴν σκιάν τῶν τοίχων τῆς
ἐκκλησίας, ὁ ἐφημέριος ἤρχετο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς πόας ἢ ἐπὶ τῆς πέτρας τάφου τινός, καὶ συνω-
μίλουν ἀμφοτέρω φιλικῶς ὑπὸ τὸν φλοῖσθον τὸν
ἡσυχῶν κυμάτων τῶν καταληγόντων εἰς τὴν ρίζαν
τοῦ βράχου.

Ὁ κόμης εἶχε σύντροφον ἔτι τακτικώτερον καὶ
οὐχ ἦτο ἀγαπητὸν, διότι ἔφερεν ὡς γέρον ἐφη-
μέριος τὸ σημεῖον τῆς Σιδύλλης, καὶ διότι δὲν ἦτο
μὲν αὐτὸς τὸ βόδιον, ἀλλὰ παρὰ τὸ βόδιον ἐζήσε,
λέγω δὲ τὸν Ἰάκωβον Φερκί. Ὁ Ἰάκωβος, κατὰ τὰς
αἰωνίας αὐτοῦ περιπλανήσεις, δὲν ἤργησε ν' ἀνακα-
λύψῃ τὸ θαυμασίον πρᾶγμα τὸ γενόμενον ἐν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ τῶν Φερίων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δειλῶς πε-
ριήρχετο παρὰ τὸν πυλῶνα, ἔπειτα ἐτόλμησε ν' ἀ-
ναβῇ εἰς τὸ ἱκρίωμα ὅπου κατελήφθη ὑπ' ἐκστάσεως
ἐνώπιον τοῦ χαρμοσύνου κόσμου, τοῦ ἐξερχομένου
μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπὸ τε τῶν τοίχων καὶ τοῦ θό-
λου. Ὁ δὲ Ραοῦλ, παρ' αὐτῆς τῆς Σιδύλλης γινώ-
σκων μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου ἀν-
θρώπου συμπληρωθείσης ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου, ἐκ φυ-
σικῆς ἀγαθότητος καὶ ὑπὸ τινος διπλωματικῆς ἀ-
θῶας κινούμενος ὑπεδέχθη τὸν Ἰάκωβον ἐνθαρρύνων
αὐτὸν, καὶ ἀκόπως ἐξημέρωσεν αὐτὸν ὁμιλῶν περὶ
τῆς Σιδύλλης μετὰ τόνου συμπαιγνίας, οὕτως τὴν
εἰλικρίνειαν ἡτθάνθη τὸ ὀρμέφυτον τοῦ παράφρο-
νος. Ὁ Ἰάκωβος ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔκρινε
πρέπον νὰ ἐρχεται νὰ ἐνθρονίζηται καθ' ἐκάστην
πρωίαν ἐπὶ τῶν σανάθων τοῦ ἱκρίωματος, ἀφ' ὧν
ἐπέβλεπε τὴν ἐργασίαν τοῦ Ραοῦλ μετ' ἐνδιαφέρον-
τος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιωπηλοῦ. Δὲν ἤργησεν ἐν τού-
τοις ν' ἀπκντᾷ εὐχαρίστως εἰς τὰς ἐρωτήσεις αἱς ὁ
κόμης ἀπέτεινεν αὐτῷ ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐ-
κείνου ὅρους τοῦ εἰς τοὺς καλλιτέχνας ἰδιάζοντος.
Ἡ δὲ Σιδύλλα ἦτο τὸ σύνθημα θέμα τῶν ἀλλοκότων
τούτων διαλόγων

— Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, παλληκάρι μου, αἶ; ἡρώ-
τησεν αὐτὸν ποτε ὁ Ραοῦλ.

— Καὶ σὺ τὴν ἀγαπᾷς! ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος
μεσιδῶν μετὰ τινος πονηρίας καὶ λεπτότητος. — Μὴ
τὴν κακοποιήσης! προσέθηκεν εὐθύς μετ' αὐστη-
ροῦ ὅρους.

Ἡ αὐξάνουσα ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἰακώβου εἰς τὸν
νέον φίλον ὤθησεν αὐτὸν καὶ μέχρις ἐκμυστηρεύσεως
κρυφίας τινὸς λύπης ὑπὸ τῆς ὁποίας σκληρῶς ἐπιέ-

ζετο. Ἡ γυνὴ καὶ τὸ θυγάτριον τοῦ ταλαιπώρου ἀν-
θρώπου ἀνεπαύοντο ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν Φερίων
ὑπὸ δύο τάφους ἐκ πόας, ὧν ἡ ἐξοχὴ καὶ τοὶ ἐλαιοὶ
ἦν ὑπὸ τῶν ἐτών, ἐφαίνατο ὅμως εἰσέτι. Ἀφ' οὗ δὲ
χρόνου ἡ εὐσεβὴς μέριμνα τῆς Σιδύλλης ἀπέδωκεν εἰ-
ρήνην τινὰ καὶ κρίσιν εἰς τὸν κακεραυνωμένον ἐκεῖ-
νον νοῦν, ὁ Ἰάκωβος συνείθισε νὰ ἐμπηγνύῃ ἐπὶ τῶν
δύο τάφων ἀνθὴ ἄγρια ἅτινα μαρνανθέντα ἐπιμελῶς
ἀνενέου. Κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου εἶχεν ἔλθει ἡ
ὥρα νὰ ἀποδοθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς καθιερωμένης
γῆς εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶχε μάθει, ἄ-
γνωστον ὑπὸ τίνος ἀγρίου ἀστείου τοῦ χωρίου, τὴν
ἐπικειμένην ἀπαλλοτριώσιν· ἐγίνωσκεν ὅτι σήμερον
ἡ αὔριον ἡ σκαπάνη ἐμελλε νὰ ἀνσκάψῃ τοὺς δύο
ἐκείνους τάφους καὶ πᾶν τὸ ἐν αὐτοῖς περιεχόμε-
νον. Ἡ σκέψις αὕτη παρίστατο εἰς τὸν κατεπτοημέ-
νον νοῦν τοῦ βλακῆς ἀκολουθουμένη ὑπὸ λυπηρῶν
καὶ πενθίμων εἰκόνων. Ἀλλὰ τοσοῦτον μυστηριωδῶς
ὠμίλει περὶ τῶν κατὰ τοῦτο φόβων του καὶ μετὰ
τοσοῦτων περιφράσεων, ὥστε ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς
ὀδύνης αὐτοῦ καὶ αὐτὴν τὴν ἐξυδέσκεϊν τῆς Σιδύλ-
λης διέφυγεν. Ὁ δὲ Ραοῦλ μόνον δι' ἐπιμονῆς καὶ
χάρις εἰς τὴν καθημερινὴν καὶ παρατεταμένην οἰ-
κειότητα τῶν μετὰ τοῦ παράφρονος σχέσεων ἐμάν-
τευσεν αὐτήν. Μόλις δὲ ἀνεκάλυψε τοῦτο, καὶ ὁ
ἀθῶος Ρένω εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ δὲ Ραοῦλ
ἀνήγγειλεν αὐτῷ ἐν συντόμῳ τὸ πρᾶγμα.

— Κύριε ἀθῶα, προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἐ-
πιθυμῶ ν' ἀγοράσω τὴν γῆν αὐτήν. Φροντίσατε περὶ
τούτου καὶ τηρήσατέ μου τὸ μυστικόν, παρακαλῶ.

Ἐπειτα ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἰάκωβον Φερκί·

— Μὴ ἀνησυχῇς πλέον, εἶπεν αὐτῷ, δὲν θὰ ἐγγί-
σουν τοὺς τάφους σου· σὲ ἀνήκουε εἰς τὸ ἐξῆς.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ. Μετὰ μι-
κρὸν δ' ἡτθάνθη τριβὴν τινὰ καὶ ἐστράφη· ὁ παρά-
φρων ἀρπάσας τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ προσ-
εκόλληε τὰ ἴδια χεῖλη. Δάκρυ ἀπεσπάσθη τότε αἰφνης
ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ραοῦλ, ἔπειτα δὲ, ἰδὼν ἐκεῖ
πλησίον τὸν ἐφημέριον ἀκίνητον καὶ προσέχοντα,
ἠρρυθρίσεν, ἐκτύπησε τὸν πόδα καὶ ἀπωθήσας τὸν
Ἰάκωβον Φερκί μετὰ τινος βιαιότητος·

— Ἄφες με λοιπὸν, ζῶον! εἶπεν.

Ὁ ἀθῶος Ρένω ἐθεώρει καθήκον νὰ κατοπτρεύῃ
καὶ νὰ συλλέγῃ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διαγω-
γῆς τοῦ Ραοῦλ πᾶν σημεῖον δυνάμενον νὰ δικαιώσῃ
τὰς ἐλπίδας τῶν ὁποίων μετείχε. Διὸ ἔσπευσε, παρὰ
τὴν παρηγγελίαν τοῦ κόμης, νὰ ἀνγγεῖλῃ αὐτὴν
ἐκείνῃ τὴν ἐσπέραν τὴν πρᾶξιν τοῦ Ραοῦλ εἰς τοὺς
κυρίους τῆς ἐπαύλειος. Αἱ δὲ ἀρισταὶ αὗται καρδίαι
τοσοῦτον συνεκινήθησαν, ὥστε ἀπέβλεπον πᾶσαν τυ-
πικὴν προφύλαξιν καὶ τὴν ἐπισύσαν τὸ πρῶτ' ὁ Ραοῦλ
ἔλαβε πρόσκλησιν νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν ἐπαυλίαν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φερίων ἐγευματίζον τότε τὴν ἑκτην τῆς ἐσπέρας, ὑπαίκοντες εἰς τὰς παρισινὰς συνηθείας τῆς ἐγγόνης αὐτῶν. — Τότε πρῶτον εἰσέδυσεν ὁ Ραοὺλ εἰς τὴν ἰδιαιτάτην αὐτῶν οἰκειότητα· ἐθαύμασεν ἰδὼν τὴν διάχυσιν καὶ τὴν ἱλαρότητα δι' ἧς ἡ Σιβύλλα ἐξωογόνει τὸν οἶκον· ἡ γελαστική αὕτη διάθεσις, ἣν ἀτελῶς πως καὶ δυσκόλως διείδεν ὑπὸ τὴν στενόχωρον κοσμικὴν ἐθιμοτυπίαν, προσετίθη εἰς τὰς αὐστηρὰς χάριτας τῆς νέας κόρης ἐπαφρόδιτόν τι χρῶμα καταθέλλαν αὐτόν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἐσπέρας ὑπῆρξε στιγμή, ἀκανθώδης ὡπωσοῦν, καθ' ἣν οἱ ὑπηρέται τῆς ἐπαύλεως ἐπλήρωσαν τὴν αἴθουσαν, κατὰ τὸ σύνθημα, ὅπως προσευχηθῶσι μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν. Ὀλίγα λεπτὰ προτοῦ ἡ Σιβύλλα εἶχε προειδοποιήσει τὸν κόμητα μειδιδῶσα περὶ τῆς ἐπιχειμένης τελετῆς.

— Ἰπάγετε νὰ περιπατήσητε ὀλίγον εἰς τὸν κήπον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, προσέθηκε· σὰς τὸ ἐπιτρέπω.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι! ἀπεκρίθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους, δὲν θέλω εἶμαι πέτρα σκανδάλου εἰς τὸν οἶκόν σας.

Κατέλαβε λοιπὸν θέσιν ὀλίγον ἀποκεχωρισμένην, τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων ἑδρας τινὸς στηρίζων μεθ' ἱκανῆς εὐλαθείας· διὸ καὶ ἀντημείφθη ὑπὲρ τὸ θέον διὰ τὴν ἀπλουστάτην ταύτην πράξιν ὑπὸ τοῦ εὐγνώμονος βλέμματος, τὸ ὁποῖον ἠκόντισεν αὐτῇ ἡ Σιβύλλα, ἐν ᾧ ἐποίει τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἐκτοτε αἱ σχέσεις τοῦ Ραοὺλ μετὰ τῆς ἐπαύλεως ἐγένοντο οἰκειότεραι, καὶ ἡ σκηνὴ τῆς προσευχῆς ἐπανελήφθη συχνάκις παρόντος αὐτοῦ. Προϋξέει δὲ εἰς αὐτὸν εἰδός τι ἀορίστου συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἔτι παρὼν ἀδικλείπτως εἰς τὸν μοναστικὸν βίον τοῦ ἐφημερίου, καὶ ἀναπνέων ἀπαύστως τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀορίστους εὐωδίας τοῦ ἁγιοστηρίου. Ὁ παράδοξος οὗτος κύκλος, ὁ περιζωννύων τὸν βίον τοῦ Ραοὺλ, ἔφερεν ἐνίοτε εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ μειδίαμα καταφρονητικῆς τινος πικρίας· ἐνδομύχως ὁμοῦς δὲν δυσπρεστεῖτο ἐκεῖ. Αἱ εὐλαβεῖς ἀσκήσεις, ὅταν κηλιδῶνται ὑπὸ παιδαριώδους δεισιδαιμονίας καὶ ταπεινῆς ψευδολατρίας, ταράττουσι καὶ πτοοῦσι τὰ πνεύματα ἅτινα πρόκειται νὰ κατανύξωσιν· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς εὐσέβεια, ἡ τήρησις λατρείας καθαρᾶς, ἡ ἐκκλησιαστικὴ τοῦ βίου δίαιτα, ἀναμφιβόλως διότι ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἰσχυροτάτην καὶ ὑψηλοτάτην τῆς φύσεως ἡμῶν ὁρμὴν, ἔχουσι θέλητρον ἀπαράμιλλον καὶ σχεδὸν εἰπεῖν κολλητικόν. Τίς ἐξ ἡμῶν τῶν χλιαρῶν εἰσδύων, καθ' ἣν ὥραν ὁ ἠθικὸς αὐτοῦ βίος εἰς ἄκρον ταράσσεται, εἰς τὸν οἶκον πάππου τινὸς ἐν ᾧ εὐμειδῆς καὶ γαλη-

νικία εὐσέβεια κανονίζει καὶ ἀγνίζει τὰς καθ' ἡμέραν συνηθείας, δὲν ἠσθάνθη ὁρμᾶς τρυφερότητος, πόθου καὶ ἐπιθυμίας; Οὐχὶ ἀλόγως ἄρα οἱ γονεῖς τῆς Σιβύλλας καὶ ἡ Σιβύλλα αὐτὴ ἤλπισαν ὅτι ὁ Ραοὺλ δὲν ἠθελε διαφύγει τὴν ἐπιρροὴν τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ἠθικῆς ὑγείας. Διότι μεταξὺ αὐτῶν, μεταξὺ τῆς εὐαγγελικῆς ἀπλότητος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τῆς πατριαρχικῆς εὐγενείας τῆς ἐπαύλεως, οὐδὲν ἐλύπει τὸν νοῦν αὐτοῦ, πάντα ἤρεσκον εἰς τὴν φαντασίαν, καὶ πάντα ἐπράυνον τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἀληθὲς ἴσως εἶναι ὅτι ὁ τεχνητὸς καὶ βορυβώδης τοῦ κόσμου βίος, ἡ συνάφεια πρὸς κοινωνίαν ἐξηχραιωμένην, οἱ φοβεροὶ ἀγῶνες τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κακοῦ ἐπὶ τῆς γῆϊνης ἐπιφανείας, συντελοῦσι πολλῶν πλέον τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῆς ἀλαζονείας τοῦ νεωτέρου λόγου εἰς βαράθρωσιν τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς ἀδύσσοις τῆς ἀμφιβολίας. Ἄν ὑπῆρχε τόπος ἐν τῇ ὑψηλίᾳ ὅπου ὁ ἄνθρωπος μόνον τὴν ὕψιν τῶν μεγάλων σκηνῶν τῆς φύσεως καὶ τὴν θέαν ἀνθρώπων τιμίων ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν θὰ ἦτο δύσκολον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἂν ὑποθέσῃ τις αὐτὴν ἀνάστατον, νὰ μὴ ἀνακτήσῃται μικράν τινα εἰρήνην καὶ τι θάρρος. Εἰς τὴν ἰδανικὴν ταύτην γωνίαν τῆς ὑψηλίου, ἦτο οὕτως εἰπεῖν μετηγμένως ὁ Ραοὺλ, καὶ αὐτὸς δὲ ἠπόρει διὰ τὰς νέας χροιάς ὑφ' ὧν ἐνίοτε ἐχρωματίζετο ὁ νοῦς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦς ἀγνώστους ἐκείνους οὐρανούς.

Ἀπείχον ἀναμφιβόλως πολὺ ἔτι αἱ συγκεκινημέναι αὐταὶ διαθέσεις καὶ αἱ ποιητικαὶ ἐπιθυμίαι ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς θετικῆς πίστεως· τὸ εὐθὺ πνεῦμα τῆς Σιβύλλης δὲν ἠπατάτο. Μὴ γνωρίζουσα καλῶς τὰς εἰς ἄκρον πολλαπλὰς καὶ περιπλάκους ἀντιρρήσεις ὑφ' ὧν τρέφεται ὁ νεώτερος πυρρῶνισμός, καὶ τὰς ὁποίας ὅλως περιττὸν εἶναι νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τῶν ἡμετέρων χρόνων, κατενόει ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς ἀορίστους συγκινήσεις. Ὁ δὲ ἀδύνατος Ρένω ἐνεθάρρυνεν αὐτήν.

— Τὸν Θεὸν αἰσθανόμεθα, ἔλεγεν αὐτῇ καὶ δὲν ἀποδεικνύεται . . . Ἄς ἀφήσωμεν τὴν καρδίαν ταύτην νὰ ἀνοιχθῇ ἔτι πλατύτερον, καὶ αἱ ριζικαὶ τοῦ πνεύματος ἀντιρρήσεις θέλουσιν ἀπορρόφηθῇ καὶ καταπνιγῇ ἀφ' ἑαυτῶν. Ἄν μόνον πιστεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν ἀναδέχομαι τὰ λοιπὰ.

Ἡ Σιβύλλα ἄλλως τε ἐφαίνετο ἐπιδαλοῦσα εἰς ἑαυτήν ν' ἀποφεύγῃ τὴν μετὰ πάντων, καὶ ἰδίως τοῦ Ραοὺλ, περὶ τοῦ θέματος τοῦτου ὁμιλίαν. Ἐδείκνυε μάλιστα αὐτῇ, κατὰ τὸ διάστημα τῶν οἰκιακῶν τούτων σχέσεων, γαλήνην εἰρηνικὴν δι' ἧς ὁ Ραοὺλ ἀνησύχει ἐκλαμβάνων αὐτὴν ἀδιαφορίαν. Ἐφοδεῖτο μήπως ἡ Σιβύλλα ἐδέχθη κατὰ γράμμα, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης προσδεκίας, τὴν παροδικὴν φιλίαν

τὴν ἐπέτρεψαν αὐτῷ. Περὶ δὲ τῆς μυστηριώδους δοκιμασίας ἀφ' ἧς τὸ μέλλον τοῦ ἔρωτος αὐτῶν ἐφάνη ἐξηγητημένον, οὐδένα ὑπαινιγμὸν ἔδιδε, καὶ ὁ Ραοὺλ ἠδύνετο νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὐδέποτε διανοεῖτο περὶ αὐτῆς. — Ἐκείνη ὁμῶς ἀδιακόπως διανοεῖτο· διανοεῖτο δὲ ποτὲ μὲν μετὰ θανασίμου ἀποθαμβύσεως, ποτὲ δὲ μετὰ χαρᾶς πλατυνούσης τὴν καρδίαν αὐτῆς.

— Φεῦ! εἶπέ ποτε πρὸς τὸν ἐφημέριον, δὲν εἶναι περικορσύνη νὰ ἐλπίζω ὅτι ψυχὴ τόσο ἀπεσκληρυμμένη εἶναι δυνατόν νὰ μαλαχθῇ τόσο ταχέως καὶ διὰ τόσο ἀσθενῶν ὕπλων; . . . Ἕχει ἀνάγκην καταπλήξεως!

Καὶ μετὰ τινὰ παύσαν προσέθηκε μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος·

— Μὲ φαίνεται ἐνίοτε, πάτερ μου, ὅτι ἂν ἀπέθνησκαι, . . . θὰ ἐπίστευε!

Τοῦ δὲ γέροντος, μόλις δυνηθέντος νὰ ποιήσῃ εἰς αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς σημεῖον ἵν' ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις αὐτάς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνεπλήσθησαν δακρύων.

Ἄλλοτε δὲ ποτε, νομίσασα ὅτι κατέλαβεν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ εἰς τοὺς λόγους τοῦ κόμητος εὐτυχές τι σύμπτωμα·

— Ἄ! πάτερ μου, εἶπεν εἰς τὸν γέροντα ἱερέα, ποῖον ὄνειρον βλέπω! Δὲν εἶναι ὑπὲρ τὸ θεῖον λαμπρὸν διὰ τὴν γῆν ταύτην; Νὰ σώσω ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, . . . τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ μανιωδῶς!

Καὶ ἐτόνισε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ πάθους ἀρρήτου.

— Ἄ! ποῖον ὄνειρον βλέπω! ἐπανέλαβε.

Καὶ ἐτάκῃ καὶ αὐτὴ εἰς δάκρυα, κρύψασα τὸ μέτωπον εἰς τὰς ὠρμαίας αὐτῆς χειρᾶς.

Ὁ παράδοξος οὗτος βίος διήρκει ἀπὸ δύο μηνῶν περίπου, ὅτε μίαν ἑσπέραν περὶ λύχνων ἀφᾶς ὁ κόμης, ὅστις εἶχε γευματίσει ἐν τῇ ἐπαύλει, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Σιδύλλης καὶ παρέσυρεν αὐτὴν πρὸς εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν τῶν καστανεῶν τὴν ἐκτεινομένην πρὸ τῶν κυκλίδων.

— Κυρία, εἶπε, ἀπκτώμαι ἄρά γε; Νομίζω ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε πλέον νὰ μὲ πείσετε . . .

— Διατί, κύριε; διότι δὲν σὰς κατηχῶ; . . . Ἐκτὸς ὅτι εἶμαι ἀθλία θεολόγος, φοβοῦμαι καὶ τὰ ἀνάρμοστα πράγματα . . . Ἐχῶ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σὰς πείσω, προσέθηκε μειδιῶσα· ἀλλ' ἔχῳ καὶ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μὴ σὰς ἀπαρέσω.

— Δὲν γνωρίζω πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀπαρέσετε, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ. . . . ἀλλὰ τέλος πάντων θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μου, κυρία Σιδύλλα;

— Ναί, ἂν ᾔῃ καλλιτέρα.

— Εἶναι καλλιτέρα.

— Ἀληθινά! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος τρέμοντα ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ.

— Πρέπει νὰ ᾔῃ ἀληθέστατον ἀφοῦ σὰς τὸ λέγω, διότι τίποτε σκληρότερον ἢ νὰ ἀπατήσω ἐμαυτὸν, καὶ τίποτε ἀνανδρότερον ἢ νὰ ἀπατήσω σὰς ἐπὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου . . . Ναί, σεῖς καὶ ὅλοι ὅσοι σὰς περιστοιχίζουσι, μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀμφιβολίας . . . περὶ τῶν ἀμφιβολιῶν μου. Εἶναι τόσο δύσκολον, τόσο ἀνυπόφορον νὰ πιστεύσω ὅτι καρδίαι ὡς αἱ εἰδικαί σας ἐξῆλθον ὁλόκληροι ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ ἐπανέρχονται εἰς αὐτὴν ὁλόκληροι! Καθ' ἡμέραν ἐνισχύομαι εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπάρχει ἀληθὺς πηγὴ καθαρωτέρα, ἀπὸ τῆς ὁποίας καταβαινουσιν αἱ ψυχαὶ καὶ ὅπου ἀναβαίνουν πάλιν, ὡς οἱ ἄγγελοι τῆς βιβλικῆς ὁπτασίας . . . Ναί, διακρίνω τὸν Θεὸν ὡς δι' ἀστραπῆς ἀπὸ τινος καιροῦ μετὰ βεβαιότητος, ἥτις μὲ θαμβώνει . . . Ὁ Θεὸς αὐτὸς δὲν εἶναι βεβαίως εἰσέτι ὁ εἰδικός σας. . . . ἀλλὰ τέλος εἰπέτε μοι, κυρία Σιδύλλα, ὅτι εἰσθε εὐχαριστημένη!

— Εὐχαριστημένη! εἶπε διὰ ταπεινῆς καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, ὅχι, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη, . . . ἔχῳ τὸν οὐρανὸν ἐντὸς τῆς καρδίας μου!

Καὶ ἐξηκολούθησαν βαδίζοντες ἐπὶ τινὰ ὥραν σιωπηλοὶ ὑπὸ τὰς σκοτεινὰς τῆς δεινδροστοιχίας ἀψίδας. Αἶφνης δὲ ἡ Σιδύλλα ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα·

— Ἀγαπητέ μου φίλε! ἐψιθύρισεν.

Ὁ δὲ Ραοὺλ ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἄγωνος . . . Καὶ ἡ νεάνις ἀπῆλθεν εὐθὺς, ἐκεῖνος δὲ εἶδε τὴν σκιὰν αὐτῆς ἀφανιζομένην ἐν ταῖς κήποις.

Μετὰ τὴν εὐτυχεστέραν νύκτα τοῦ βίου αὐτῆς, ἡ Σιδύλλα ἔσχε τὴν ἐπιούσαν λυπηρὰν ἐξέγερσιν. Ὁ ἀδελφὸς Ρενὼ ἦλθε καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ πρῶτ' τηλεγράφημα ἀναγκάζον αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ εὐθὺς εἰς Παρίσιους. Ὁ Ραοὺλ ἄλλως ἐσκόπει νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας. Παρεκάλεσε δὲ τὸν ἐφημέριον νὰ δώσῃ εἰς τὴν Σιδύλλαν τὸ τηλεγράφημα, ἥτοι τὸ αἶτιον τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅπερ περιεῖχε τὰς ἐξῆς τρεῖς λέξεις·

« Ἐλθὲ ταχέως! » ΓΑΝΔΡΑΞ. »

Ἀναγνοῦσα τὴν ὑπογραφὴν ταύτην ἡ Σιδύλλα ὠχρίασεν.
(Ἐπεται συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΡΤΙΟΥ 15, 1865.

Γενομένης δεκτῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ Κ. Κανάρη, ὡνομάσθη πρῶτος ὑπουργός ὁ Κ. Κουμουνοῦρας, προσληφθέντος μόνου ἐνὸς ὑπουργοῦ τοῦ Κ. Ἀναργ. Ἀνδ. Χ. Ἀναργούρου, εὐπατριδοῦ Σπετσῶν, χρηματίσαντος ἄλλοτε Γεν. γραμματέως νομάρχου καὶ προέδρου τῆς Βουλῆς. Καὶ ὁ